

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w W.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 kwietnia 2015 r.,

na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnioskodawcy na wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 lutego 2013 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 lutego 2013 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy A. P. od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 21 lutego 2012 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 17 sierpnia 2011 r., odmawiającej przyznania prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. W ocenie Sądów orzekających w sprawie wnioskodawca nie udokumentował wymaganych co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a tym samym nie spełnił przesłanek z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.).

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 13 lutego 2013 r., zaskarżając powyższy wyrok w całości. Skarga została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, art. 6 k.c. oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Pełnomocnik wskazał, że „wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ponieważ w tej sprawie występuje brak ustawowej podstawy do złożenia skargi o wznowienie postępowania; co prawda możliwym było złożenie skargi kasacyjnej, jednakże nie przyniosłaby ona zamierzonego skutku tj. uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania do ponownego rozpatrzenia Sądowi Apelacyjnemu, ponieważ złagodzenie stanowiska Sadu Najwyższego co do osób zatrudnionych w szczególnych warunkach nastąpiło później”.

Uprawdopodobniając szkodę wyrządzoną przez wydanie zaskarżonego wyroku wskazano brak wypłaty emerytury od dnia 1 kwietnia 2011 r.

Pełnomocnik wniósł o „stwierdzenie, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a postępowanie toczyło się niezgodnie z zasadą opisaną w art. 6 k.c.” oraz orzeczenie o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Oceniając dopuszczalność skargi Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa w sześciu punktach wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Są to:

oznaczenie orzeczenia (pkt 1), przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienia (pkt 2), wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3), uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody (pkt 4), wykazanie, że wzruszenie orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (pkt 5) oraz wnioski o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem (pkt 6).

Przepis art. 424¹ § 1 k.p.c. wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Tymczasem wniesiona skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego dotyczy wyroku, którego zmiana była możliwa w drodze przysługujących skarżącemu środków prawnych. Od tego wyroku, doręzonego skarżącemu wraz z uzasadnieniem, przysługiwała skarga kasacyjna, której skarżący nie złożył w ustawowym terminie. W przedmiotowej skardze nie wypełniono warunku wykazania niemożności wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Trzeba pamiętać, że zgodnie z komentowanym przepisem skarżący musi „wykazać”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Natomiast skarżący sam przyznaje, że „możliwym było złożenie skargi kasacyjnej, jednakże nie przyniosłaby ona zamierzonego skutku tj. uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania do ponownego rozpatrzenia Sądowi Apelacyjnemu”. Poddając analizie okoliczności nieskorzystania przez wnioskodawcę z przysługującego mu środka zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej, stwierdzić trzeba, że był to jego świadomy wybór, podyktowany przeświadczeniem, że w wyniku toczącego się postępowania nie uzyska on korzystnego orzeczenia. Nieskorzystanie przez wnioskodawcę z przysługującego mu prawa do wniesienia skargi kasacyjnej od orzeczenia Sądu drugiej instancji nie nastąpiło zatem w okolicznościach, które można by uznać w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Powyższe uchybienie sprawia, że wykluczone jest stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia w trybie art. 424¹ k.p.c., jeżeli strona z przyczyn od siebie zależnych nie skorzystała z przysługującej jej skargi kasacyjnej ani nie wykazała, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie

skargi w trybie art. 424¹ § 2 k.p.c. w postaci naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowiek lub obywatela.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁸ k.p.c.